

**Παρέμβαση του Νίκου Παπαγεωργίου, μέλους της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ,
της διοίκησης της ΓΣΕΕ και της Ομοσπονδίας Επισιτισμού Τουρισμού,
στην παρουσίαση της ειδικής έκδοσης
NATO και Ευρωπαϊκή Ένωση: εργαλεία του κεφαλαίου κατά των λαών
Τρίτη 15 Νοέμβρη 2022 – Αίθουσα “Γεώργιος Καραντζάς” – Μέγαρο ΕΣΗΕΑ**

Θέλουμε από την αρχή να είμαστε σαφείς ως προς το καθήκον που θεωρούμε ότι πρέπει να έχει σήμερα κάθε εργαζόμενη και εργαζόμενος σχετικά με τη στάση του απέναντι στις λυκοσυμμαχίες που έφτιαξαν διαχρονικά τα αφεντικά σε βάρος όλων των λαών.

Καθήκον που δεν είναι άλλο από το να αξιοποιήσουμε όλες εκείνες τις δυνατότητες που υπάρχουν να παρέμβουμε ακόμα πιο αποφασιστικά στις εξελίξεις, με την πάλη μας ενάντια στον πόλεμο και την εμπλοκή σε αυτόν, ενάντια στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, στις συνέπειες της ενεργειακής φτώχειας και της ακρίβειας, ενάντια στην προσπάθεια να φορτωθούν για μια ακόμη φορά στις δικές μας πλάτες ο λογαριασμός του πολέμου, των κυρώσεων, της στήριξης του κεφαλαίου.

Και το λέμε από την αρχή γιατί το εργατικό κίνημα έχει μια μακρά ιστορία οργανωμένης πάλης ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, που μπορεί να λύνουν τις αντιπαραθέσεις τους με πολέμους, αλλά στα μεσοδιαστήματα επιβάλλουν όλο και πιο άγρια εκμετάλλευση στην εργατική τάξη κάθε χώρας.

Γιατί μπορεί να είναι λιγότερο δύσκολο να κατανοηθεί ότι μετά από πολέμους ακολουθεί η μοιρασιά της λείας κι άρα αυτό σημαίνει επιβολή όλο και σκληρότερων μέτρων μέχρι να καταστεί δυνατή η ανοικοδόμηση που έρχεται μετά την καταστροφή και φυσικά η καπιταλιστική ανάπτυξη, αλλά τί γίνεται μέχρι να ξεσπάσει ένας πόλεμος;

Στρατεύονται μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και των λαών με το μέρος ιμπεριαλιστικών κρατών και συμμαχιών στις μεταξύ τους αντιθέσεις, που αφορούν το μερίδιο από το φυσικό πλούτο, τους ενεργειακούς αγωγούς, τους διαύλους μεταφοράς εμπορευμάτων.

Χρειάζονται συμμετοχο το λαό όχι μονάχα για να πολεμήσει για τα δικά τους συμφέροντα, αλλά πολύ περισσότερο για να ανέχεται, αν όχι να στηρίζει, τις θυσίες εκείνες που απαιτούνται για να εξελίσσεται ο ανταγωνισμός που φέρνει φτώχεια, ακρίβεια, ανατιμήσεις στην ενέργεια και φυσικά υπέρογκους εξοπλισμούς, τους οποίους καλείται να πληρώσει με τον ιδρώτα του.

Απαιτείται λοιπόν από τους εργαζόμενους μια συνεπή και συνεχή προσοχή σε τέτοια ζητήματα που όχι μόνο μας αφορούν, αλλά μας έχουν στόχο.

Από μας βγαίνει η υπεραξία για να δημιουργείται πλούτος.

Από μας εξοικονομούνται δις ευρώ μέσα από μια εξοντωτική φοροληστεία για να αυξάνονται οι εξοπλισμοί και οι πολεμικές υποδομές.

Από μας «νομιμοποιούνται» οι επεμβάσεις, εννοώ από τη σιωπή μας, ή από την σύνταξή μας στον «εθνικό στόχο», ενάντια σε άλλους εργαζόμενους άλλων λαών για να ωφελούνται οι εκμεταλλευτές και των δυο πλευρών.

Από μας θα επιλεγούν οι φαντάροι που θα πεθάνουν για να επιτευχθεί μια νέα συνθήκη-συμφωνία, που ο νικητής μια εποχής θα γίνει ο ηττημένος μια άλλης και τούμπαλιν.

Τί δεν πεθαίνει όσο διατηρείται αυτός ο φαύλος κύκλος; Μα το βάρβαρο αυτό σύστημα. Κι όσο εξακολουθεί και υπάρχει, τόσο πιο σύντομοι θα είναι οι κύκλοι της ιμπεριαλιστικής ειρήνης, γιατί απλά οι αντιθέσεις μεγαλώνουν και η λεία αντικειμενικά μεγαλώνει όσο μεγαλώνουν οι παίκτες, όσο θα μπαίνουν και νέες οικονομικές, στρατιωτικές και πολιτικές αυτοκρατορίες στο παιχνίδι του θανάτου.

Θα πει κανείς τί δεν κάνουμε καλά και το γαϊτανάκι του τρόμου συνεχίζεται;

Χωρίς να εξαρτώνται τα πάντα στο ιστορικό χρόνο από μας τους εργαζόμενους και μόνο, έχει σημασία να δώσουμε προσοχή στα παρακάτω τέσσερα ζητήματα:

1. Είναι σωστό τα Συνδικάτα να παλεύουν για τη βελτίωση της ζωής των εργαζομένων, να διεκδικούν ικανοποιητικούς μισθούς και σύγχρονες συνθήκες δουλειάς. Αλλά αν η πάλη δεν λαμβάνει υπόψη τους παράγοντες που καθιστούν τη βελτίωση όλο και πιο δύσκολη, αν όχι αδύνατη, θα είναι όχι μόνο αναποτελεσματική, αλλά θα σπέρνει απογοήτευση και τελικά υποταγή σε στόχους που δεν έχουν να κάνουν με τα συμφέροντά τους. Για παράδειγμα, πόσο βοηθά να απαιτείς να αυξηθεί ο κατώτερος μισθός όταν αποδέχεσαι το ότι το 3,82% του ΑΕΠ, δηλαδή πάνω από 6,6 δις ευρώ το χρόνο, θα διατίθεται στο ΝΑΤΟ, χώρια τις τεράστιες επιπλέον δαπάνες για εξοπλισμούς, οι οποίοι δεν έχουν καμιά σχέση με την ασφάλεια, την άμυνα, την προστασία της κυριαρχίας της Ελλάδας; Όταν ξέρεις ότι ενισχύοντας τις στρατιωτικές δυνατότητες του ΝΑΤΟ έναντι των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών κέντρων, αν δεν σε εμπλέξουν σε πόλεμο, θα σε ξεζουμίζουν για να κυριαρχήσουν τα μονοπώλια της μιας πλευράς έναντι της άλλης;
2. Το ποια είναι η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι κεφαλαιώδες για την εργατική τάξη. Από εκεί ξεκινάνε όλα. Και για να απαντήσει ένας εργάτης σωστά πρέπει να το δει δίχως άλλο διεθνιστικά. Όσο ένα Συνδικάτο βλέπει συμμάχους σε μια αντιπαράθεση ή σε ένα πόλεμο όχι τους εργαζόμενους μιας άλλης χώρας, αλλά αυτούς που τον προκαλούν, έχει βάλει τις βάσεις είτε να αυτοακυρωθεί, είτε να παίξει το ρόλο του εκμεταλλευτή, του φυσικού του δηλαδή ταξικού αντιπάλου.
3. Η επίκληση της προστασίας των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας δεν μπορεί να είναι άσχετη με τα δημοκρατικά, εργασιακά, κοινωνικά δικαιώματα και ελευθερίες των εργαζομένων. Η πρόοδος και ευημερία δεν μπορεί να υπάρξει όταν αυτά καταπατώνται. Και άρα προστατεύεις τελικά τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας σου με την πάλη σου τόσο απέναντι σε αυτούς που τα επιβουλεύονται, όσο και απέναντι σε αυτούς που τα αξιοποιούν για να σε εκμεταλλεύονται.
4. Και τέλος, το Διεθνές Δίκαιο δεν μπορεί να είναι έννοια αδιάφορη για το Συνδικάτο ενός κλάδου, μιας χώρας και γι' αυτό δεν μπορεί να συγχέεται με τις συμφωνίες «ιμπεριαλιστικής ειρήνης» που απλά εκφράζουν συσχετισμό δύναμης μεταξύ καπιταλιστικών κρατών. Με ποιο απλά λόγια δεν μπορεί να υπάρξει Διεθνές Δίκαιο που να ωφελεί τους εργαζόμενους και τους λαούς αν δεν επιβληθεί το δίκιο του εργάτη.

Αυτά τα ζητήματα, άλλοτε πιο εμφατικά κι άλλοτε λιγότερο, δεν μπορεί παρά να είναι κυρίαρχα στη δουλειά των εργατικών οργανώσεων.

Άλλωστε από το απεργιακό - αγωνιστικό κύμα σε όλη την Ευρώπη, μαζί με τις σημαντικές μάχες που δίνονται σε κάθε κλάδο για τους μισθούς και τα δικαιώματα των εργαζομένων, καταδεικνύεται πιο σημαντικό από ποτέ η κοινή πάλη για να μην πληρώσουν οι λαοί την κρίση και τους πολέμους των καπιταλιστών. Να μη δεχτούμε να μετατρέπουν τον ένα λαό σε θύτη άλλων λαών, την ώρα που οι ίδιοι γίνονται στόχοι των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών κέντρων. Και με αυτή την έννοια είναι σημαντικός παράγοντας εξέλιξεων οι κινητοποιήσεις στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην Αγγλία, στην Ισπανία κι αλλού, όταν εκφράζεται λιγότερο ή περισσότερο, ανάλογα τη χώρα και το επίπεδο στο οποίο βρίσκεται το κίνημα, η αντίθεση και αντίσταση στις ιμπεριαλιστικές πολιτικές των κυβερνήσεων.

Γι αυτό νομίζουμε ότι είναι κάτι περισσότερο από σημαντική η συμβολή της Ελληνικής Επιτροπής για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη με την έκδοση της επικαιροποιημένης ειδικής έκδοσης «ΝΑΤΟ και Ευρωπαϊκή Ένωση: εργαλεία του κεφαλαίου κατά των λαών» που χρειάζεται να πάρει στα χέρια του και να διαβάσει κάθε συνδικαλιστής και συνδικαλίστρια, κάθε εργαζόμενη και εργαζόμενος της χώρας.